

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Kjerlighedens Gjerninger

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 9", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 9*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2004 , s. 169.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-kg-txt-shoot-id07f85d3e-80e3-4cd9-b470-4f2111e8b139.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 9

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Saa dybt er denne Trang grundet i Menneskets Væsen; og saa væsentligen tilhører den det at være Menneske, at selv Han, der var Eet med Faderen, og i Kjerlighedens Samfund med Faderen og Aanden, at Han, der elskede hele Slægten, vor Herre Jesus Christus, dog menneskeligt følte denne Trang til at elske og at blive elsket af et enkelt Menneske. Vel er han Gud-Mennesket, og saaledes evig forskjellig fra ethvert Menneske, men han var jo dog tillige et sandt Menneske, forsøgt i alt Menneskeligt; og paa den anden Side det, at han oplevede dette, er netop Udtrykket for, at det væsentligen tilhører Mennesket. Han var et virkeligt Menneske og kan derfor have Deeltagelse med alt Menneskeligt; han var ikke en luftig Skikkelse, der vinkede i Skyen, uden at forstaae eller uden at ville forstaae, hvad der menneskeligt vederfares et Menneske. O, nei, han kunde ynkes over Mængden, som manglede Føde, og reent menneskeligt, han, som selv havde hungret i Ørkenen. Og saaledes kunde han ogsaa deeltage med Menneskene i denne Trang til at elske, og til at være elsket, deeltage reent menneskeligt. Vi læse dette beskrevet hos Evangelisten Johannes (21, 15 o. ff.) »Jesus siger til Simon Peder: Simon, Jonas Søn, elsker Du mig mere end disse. Peder siger til ham: ja, Herre, Du veed, at jeg elsker Dig.« Hvor rørende er ikke dette! Christus siger: elsker Du mig »mere end disse?«, det er jo som en Bøn om Kjerlighed, saaledes taler Den, hvem det er magtpaaliggende at være den meest Elskede. Peder indseer dette selv, og Misforholdet, liig hiint, da Christus skulde døbes af Johannes; derfor svarer Peder ikke blot »ja«, men tilføjer »Herre, Du veed, at jeg elsker Dig.« Dette Svar angiver jo Misforholdet. Om nemlig ellers et Menneske veed, at han er elsket, fordi han før har hørt det »ja«, han saa gjerne vil høre og derfor atter ønsker at høre, om han veed det af Andet end af det blotte »ja«, hvortil han dog atter vender tilbage begjerende at høre det: i en anden Forstand er det jo dog, at Christus kan siges at vide, at Peder elsker ham. Dog »siger Christus atter anden Gang til ham: Simon, Jonas Søn, elsker Du mig? Peder siger til ham: ja, Herre, Du veed, at jeg elsker Dig.« Hvad er der og Andet at svare, medens kun Misforholdet bliver tydeligere, fordi Spørgsmaalet gjøres anden Gang. »Christus siger tredie Gang til ham: Simon, Jonas Søn, elsker Du mig? Peder blev bedrøvet, fordi han sagde det tredie Gang til ham: elsker Du mig? og han sagde til ham: Herre, Du veed alle Ting, Du veed, at jeg elsker Dig.« Peder svarer ikke mere »ja«, ei heller henfører han Svaret til hvad Christus af Erfaring maatte vide om Petri Sindelag, »Du veed, at jeg elsker Dig,« han svarer »Du veed alle Ting, Du veed, at jeg elsker Dig.« Peder svarer altsaa ikke mere »ja«, han næsten gyser for Misforholdet, thi et »ja« er jo som et virkeligt Svar paa et virkeligt Spørgsmaal, hvorved den Spørgende altsaa faaer Noget at vide eller faaer det vissere at vide, end han vidste det før. Men Den, der »veed alle Ting«, hvorledes kan han faae Noget at vide, eller ved en Andens Forsikkring faae Noget vissere at vide? Og dog, dersom han ikke kan dette, saa kan han heller ikke elske ganske menneskeligt, thi dette er just Kjerlighedens Gaade, at der ingen høiere Vished er end den Elskedes fornyede Forsikkring; menneskeligt forstaaet er det, ubetinget at være vis paa at være elsket, ikke at elske, da det er at staae over Forholdet mellem Vennen og Vennen. Forfærdelige Modsigelse: at Den, der er Gud, elsker menneskeligt; thi at elske menneskeligt er jo at elske et enkelt Menneske og at ønske at være den af dette enkelte Menneske meest Elskede. See derfor blev Peder bedrøvet over, at Spørgsmaalet gjordes tredie Gang. Thi i Kjerlighedens lige Forhold mellem Menneske og Menneske, der er det en ny Glæde, at Spørgsmaalet gjøres tredie Gang, og en ny Glæde at svare tredie Gang, eller det for ofte gjentagne Spørgsmaal bedrøver, fordi det synes at røbe Mistillid; men naar Den, der veed Alt, spørger tredie Gang, altsaa finder det fornødent at spørge tredie Gang, saa maa det vel være, fordi han, da han veed Alt, veed, at Kjerligheden ikke er stærk eller inderlig eller fyrig nok i Den, der spørges, han, der jo ogsaa fornødtede tre Gange. Af den Grund, har vel Peder tænkt, maa Herren finde Spørgsmaalet tredie Gang fornøden – thi ikke sandt, at det skulde være fordi Herren selv følte Trang til tredie Gang at høre dette »ja«, denne Tanke er over et Menneskes Kræfter; om den end tillades, den ligesom forbyder sig selv. O, men hvor menneskeligt! Han, der til Ypperstepræsterne som dømte ham fra Livet, han, som til Pilatus, der holdt hans Liv i sin Haand, ikke har eet Ord at svare – han spørger tre Gange, om han er elsket, ja han spørger, om Peder elsker ham – »mere end disse«.